

Året der gik. Julen 2010

Af Bente og Karsten Thorborg

Kære familie og venner!

Påskebesøg

Mere af det samme – når vi læser sidste års julebrev, kan vi godt se, at det ikke er her i Bakkehuset det nye og dramatiske sker. Det er stort set de samme hverdagslige begivenheder om og om igen. Små sammenkomster med gode venner, nyheder fra ind- og udland i radio og fjernsyn, lejlighedsvis besøg ovrefra af familie og gode venner, diverse aktiviteter ud på øen – de fleste af de faste står Bente for, nu er hun også begyndt at svømme i Gudhjem svømmehal. Nu og da er vi selvfølgelig også ovre. I september var vi f. eks. til fætter-kusinefest i Svendborg. Ellers er der bøger at læse og slægter at udforske. Og så er der sæsonskiftet mellem vinterhi og sommersæsonens guidning 3-4 dage om ugen fra midt i maj til sidst i september. Mest fra Aarsdalehuset, det ligger bekvemt for arbejdet, og vi nyder at være ved havet. Men alt det gjaldt også sidste år og sidste år igen. Kierkegaard kaldte det ”gentagelsen”, og når vi følger ham, udlever vi vist det han kaldte ”den etiske livsform”. Ikke sådan at vi sidder på nogen specielt høj moralsk hest, men fordi vi ikke har enestående eller udfordrende oplevelser som mål. Dvs. den livsform Kierkegaard kaldte ”den æstetiske”. Det er samlivet og dagliglivet der tæller. Og foreløbig er vi i stand til at nyde det. Vi er

stort set ved godt helbred. På det mentale plan kan det knibe lidt med korttidshukommelsen, og så er der lige det med i samtalen at komme på et navn. Men vi har til gengæld et efterhånden langt livs beredskab af erfaringer og indarbejdet viden til at forstå os selv og verden udfra. Hvad fysikken angår har Bente nogen uro i bentøjjet, gigt velsagtens. Men alt i alt er vi velkørende og har trods krisen trykke kår.

En enkelt rejse blev det dog til: en skøn biltur i det tidlige forår gennem Skåne og op langs østsiden af Vättern til Vadstena med klostret og kirken. Videre nord om Väneren til Karstens barndomsveninde Anne Marie (Søs) i Värmland. Hun var en strålende vært og kørte os omkring i det forårsklædte landskab et par dage. Blandt andet besøgte vi Selma Lagerlöfs hus, Morbacka. Hjemad over den gamle norske grænsefæstning Frederiksten hvor Karl 12 blev snigskudt og videre ned langs den pragtfulde skærgårdskyst med Marstal og et uforglemmeligt stop i Tanum, stedet med de utroligt levende helleristninger og et fantasifuldt museum med tilknyttet jernalderbygd. Bortset fra aftalen med Søs havde vi ingen bindinger, så vi fandt idylliske Bed and Breakfaststeder som vi på grund af årstiden havde for os selv.

Men det er altså ikke hos os de store begivenheder sker. Det er en livsform man skal indstille sig på efter et langt liv med karriere, børn og udvikling. Nu er det hos vores børn det sker. Solveig har kunnet fejre 1-års dag med Håkan, og hun er blevet eneleder af Salaam. Hendes kompagnon, Thomas, har nemlig fundet andet arbejde. Kontoret er flyttet fra Amager til Tagensvej nær ved hvor hun bor. Hun går i øvrigt sine egne og for os noget fremmede veje med det spirituelle og har snart en anerkendt uddannelse som terapeut. Hvad med at gå 8 m på gløder uden brandsår? Nå, men der er nok at se til, for hun er også ansat 8 måneder i en deltidsstilling i Nikolaj Kunsthal hvor hun skal iværksætte beboernære udstillinger ude i byen.

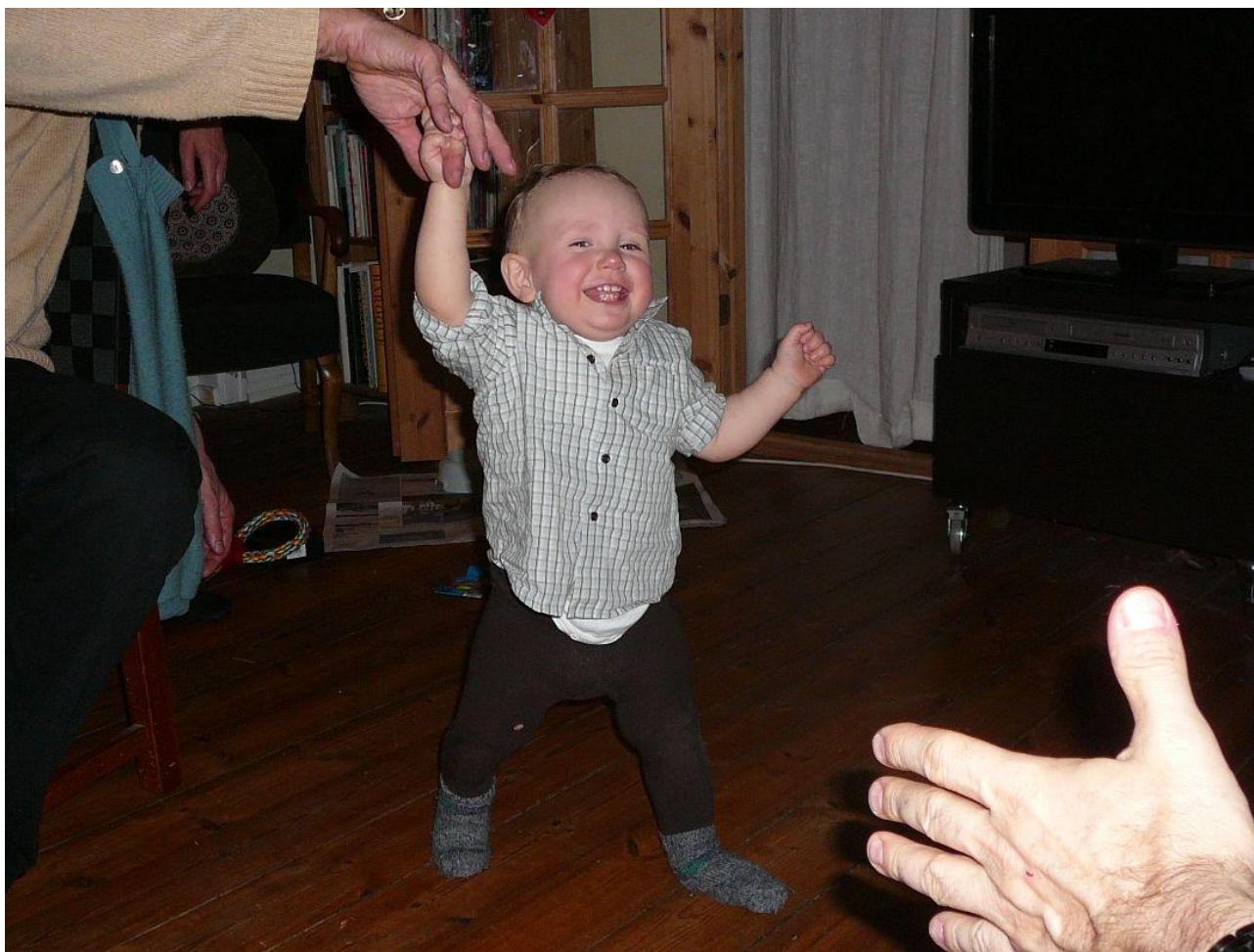

Solveig i sit es. Værkstedsmøde i forbindelse med arbejdet i Kunsthallen

Alba er 7 år og går i 1. klasse. Det er en skøn alder. Hun er en myretue af aktivitet med venner og en sikker forvisning om livets gode fremadskridende orden. Det var egentlig hende der bragte Solveig og Håkan sammen ved at invitere ham med op fra gården. Men så kom der en tid med

jalousi. Nu sidder hun på skød hos ham, og hun viser os med hænderne, at Solveig og han er *så* meget venner og kun en lille smule kærester. Hun har jo nemlig også sin far at elske. Det sidste nye fra Nørrebro er, at Solveig har fået tilbudt at købe en betydeligt bedre andelslejlighed i samme kompleks hvor hun bor. – Samme opgang som Jorge.

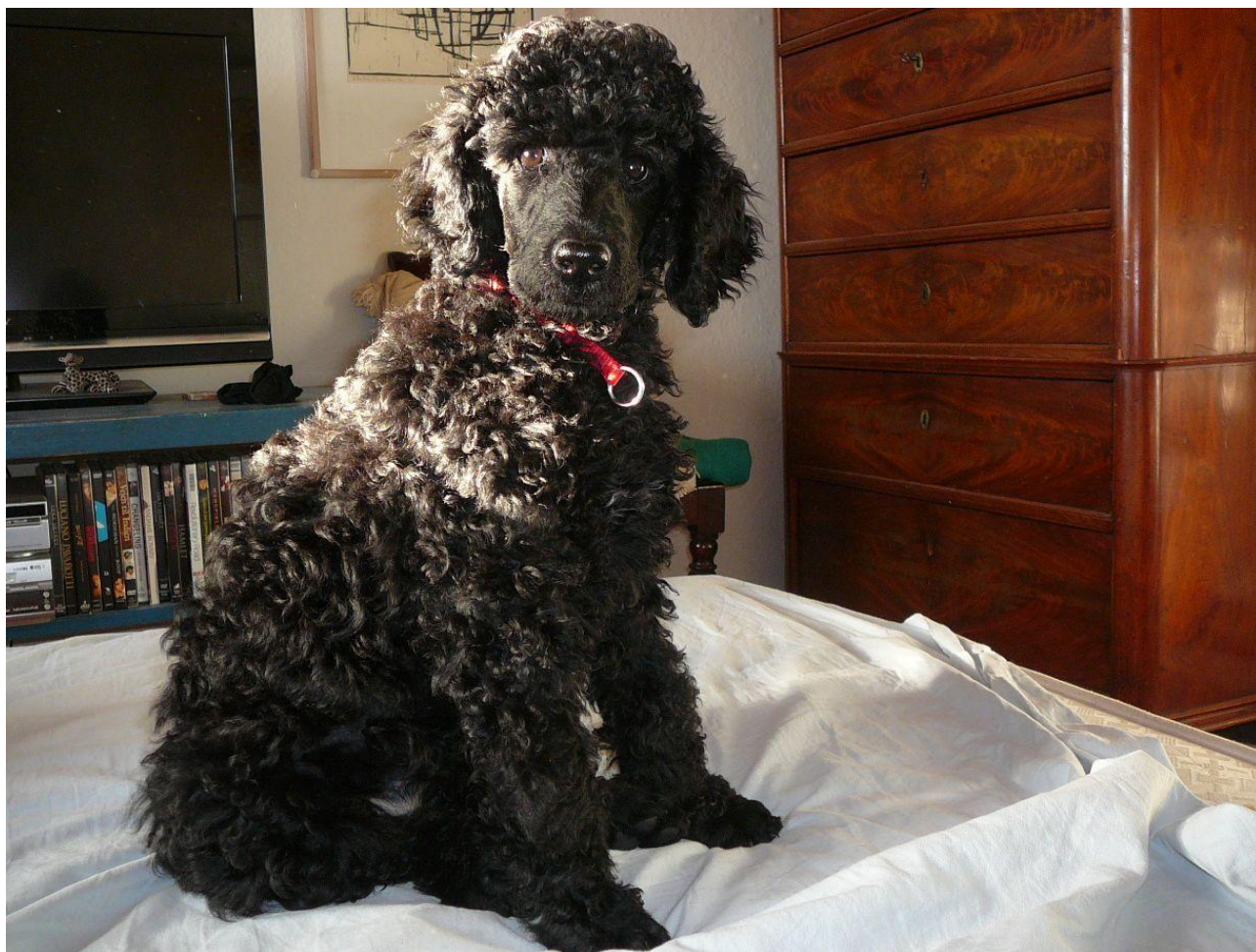
Hjørdis er begyndt at arbejde på ”1508” igen efter barselsorloven. Det er noget af en nyser, og hun synes som andre småbørnsmødre, at det er svært at forene arbejdspress og familieliv. Engang for ikke så forfærdelig længe siden havde hun sit mål i arbejdet, men sådan en lille fyr giver livet et andet fokus. Heldigvis har de fået alle tiders søde hjemmeplejepige, Sofie, som kommer hos dem og tager sig af Arthur. På den måde kan Nicolai få arbejdsfred på sit fotoværksted ude i byen. Det er nyt og langt bedre - og også anderledes socialt stimulerende - end de to tidligere steder. Arthur er lidt over 1 år og er så småt begyndt at gå. Enkelte ord kan det også blive til. Hjørdis hedder f. eks. meget betegnende ”mam”. En pragtfuld unge og sine forældres absolutte øjesten. Årets store begivenhed var hans dåb 29. maj i Luthers kirke lige overfor hvor de bor i St. Jacobsgade på Østerbro. Bagefter var der festligt samvær i kirkens selskabslokale og nachspiel hjemme hos dem. En dejlig fest med masser af familie og venner.

Se, hvor jeg kan!

Nå ja, noget nyt er der for resten sket her i Bakkehuset på det sidste. Vi har fået hund igen. Tilfældet ville, at vi fik Molly samme dag som Zia døde for et år siden, den 24. november. En 8 uger gammel kongepudelhvalp som vi hentede i Sønderjylland. Vi overnattede på vejen dertil hos vores venner Gull og Jørg i Nr. Åby, og på hjemvejen hos Solveig. Her havde vi en dejlig aften med børn, svigerbørn og børnebørn. Dagen efter kom vi hjem til Bornholm med det lille pus - i blæst og sne og frost. Samme lille pus vokser i øvrigt dagligt i størrelse og frækhed. Og hun har indtaget sin plads i hus og hjerter med den største selvfølgelighed. Godt igen at høre den livsbekræftende slubren af en hund der drikker. Der har været et tomrum efter Zia. Molly har valgt sig Bente som sin mor og sover ved siden af hende, mens jeg går en lille daglig tur med hende i snor. Når der er noget der ikke passer hende gør hun os op i ansigtet, og hun forlanger vores stadige nærvær. Men det giver nu sig selv, for vi er nærmest sneet inde. Søster Helle husker, at der var lige så megen sne, da Karsten blev født i nov. 1942, men så langt skal vi vist også tilbage for at have oplevet noget lignende så tidligt på vinteren.

Det bliver nok hvid jul. Vi glæder os til at skulle fejre den med store og de små. Børnebørn og hundehvalp. Vi skal nemlig være samlet her og i Aarsdale i juledagene. Alba får rigtignok travlt med at tage sig af Arthur og Molly. Hvilken fryd!

Molly godt 11 uger

Vi ønsker jer alle en glædelig jul og et godt nytår.
Kærlig hilsen Bente og Karsten